

Č. j.: 45/2012-510-RK/4

Rozhodnutí nabylo právní moci

dne 24.11. 2012

ROZHODNUTÍ

O rozkladu účastníka řízení, společnosti RegioJet, a. s., IČ 28333187, se sídlem nám. Svobody 86/17, 602 00 Brno, zastoupeného na základě plné moci ze dne 1. listopadu 2011 paní Mgr. Markétou Peňázovou, nyní Jančurovou, advokátkou zapsanou v seznamu advokátů ČAK pod č. 11107, se sídlem nám. Svobody 86/17, 602 00 Brno, ze dne 30. května 2012, podaném proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru bezpečnostního, ze dne 14. května 2012, č. j. 317/2011-030-Z106/4, kterým byla podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 106/1999 Sb.“), odmítnuta žádost účastníka řízení o poskytnutí informací, rozhodl ministr dopravy jako příslušný odvolací správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), na základě návrhu rozkladové komise ve smyslu ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, **takto:**

„Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) a s přihlédnutím k § 152 odst. 4 podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru bezpečnostního, ze dne 14. května 2012, č. j. 317/2011-030-Z106/4,

z r u š u j e a věc žádosti o poskytnutí informace se v r a c í odbornému útvaru Ministerstva dopravy, který napadené rozhodnutí vydal, k poskytnutí informace uvedené v bodu a) žádosti společnosti RegioJet, a. s., ze dne 10. října 2011.“

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvu dopravy byl dne 30. května 2012 doručen rozklad společnosti RegioJet, a. s., (dále „žadatel“, „účastník“), proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru bezpečnostního, ze dne 14. května 2012, č. j. 317/2011-030-Z106/4 (dále „rozhodnutí ministerstva“).

Rozklad účastníka, podaný proti rozhodnutí ministerstva vydanému v prvním stupni řízení o jeho žádosti, je přípustný ve smyslu § 152 odst. 1 správního řádu, byl podán a Ministerstvu dopravy současně doručen dne 30. května 2012, tedy v zákonné patnáctidenní lhůtě ode dne 16. května 2012, kdy mu bylo rozhodnutí ministerstva doručeno.

Napadené rozhodnutí ministerstva vydal odbor bezpečnostní (dále „ministerstvo“, „povinný subjekt“), což je odborný útvar, který za Ministerstvo dopravy vykonává působnost povinného subjektu podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Podle § 15 odst. 1 téhož zákona rozhodl o odmítnutí žádosti účastníka ze dne 10. října 2011 o poskytnutí informací.

Poznámka: Jedná se o druhé rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti účastníka ze dne 10. října 2011 po vrácení věci rozhodnutím ministra dopravy ze dne 2. dubna 2012, č. j. 52/2011-510-RK/4, v právní moci od 6. dubna 2012.

Odborný útvar ministerstva, který napadené rozhodnutí ministerstva vydal, neshledal důvody pro uplatnění autoremedury podle § 87 správního řádu, proto ve smyslu § 88 odst. 1, s přihlédnutím k § 152 odst. 4 správního řádu předložil rozklad se spisovým materiálem a svým stanoviskem poradnímu orgánu ministra dopravy, rozkladové komisi.

Ve smyslu § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona č. 106/1999 Sb. při postupu podle tohoto zákona, pokud v něm není stanoveno jinak, pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení se použijí příslušná ustanovení správního řádu. Rozkladová komise při přezkoumání rozkladem napadeného rozhodnutí ministerstva postupovala podle zásad stanovených v § 89 odst. 2 správního řádu pro řízení o odvolání, které ve smyslu § 152 odst. 4 přiměřeně platí pro řízení o rozkladu. Posoudila skutečnosti, které jsou doloženy v předmětném spisovém materiálu a které jsou významné z hlediska zákonnosti a správnosti rozhodnutí ministerstva:

Ministerstvu byla dne 12. října 2011 doručena žádost účastníka ze dne 10. října 2011, ve které s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. požádal o následující informace:

a) výkaz nákladů a výnosů z přepravní činnosti vztahený na jednotlivé linky dálkové dopravy za rok 2010, který byl dopravce povinen předložit Ministerstvu dopravy dle článku IV. odst. 5 Smlouvy o závazku veřejné služby v drážní osobní dopravě ve veřejném zájmu na zajištění dopravních potřeb státu, uzavřené se společností České dráhy, a.s., (dále „smlouva“) a/nebo

b) informace o výši výdajů Ministerstva dopravy na krytí kompenzační platby za provozování jednotlivých linek dálkové dopravy za rok 2010, a to v členění dle přílohy 9 smlouvy.

Rozhodnutím ministerstva ze dne 19. října 2011, č. j. 317/2011-030-Z106/2, byla žádost účastníka podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník rozklad.

Rozhodnutím ministra dopravy ze dne 2. dubna 2012, č. j. 52/2011-510-RK/4, v právní moci od 6. dubna 2012, bylo rozhodnutí ministerstva ze dne 19. října 2011, č. j. 317/2011-030-Z106/2 podle § 152 odst. 5 písm. a) a s přihlédnutím k § 152 odst. 4 podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno pro rozpor s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a věc žádosti o poskytnutí informace byl vrácena k novému projednání. Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla především jeho nepřezkoumatelnost. Ministr zavázal správní orgán tímto právním názorem: Ministerstvo dopravy jako povinný subjekt zjistí, zda existují, či neexistují předpoklady pro odmítnutí žádosti nebo pro omezení poskytnutí informace z důvodů uvedených v § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb. Ve věci žádosti rozhodne podle výsledků zjištění. Případné odmítnutí žádosti musí být řádně odůvodněno, a to především ve vztahu k obsahu žádosti samotné, formulacím v ní uvedeným, a zda byly skutečně naplněny všechny znaky obchodního tajemství podle ustanovení § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále „obchodní zákoník“).

Ministerstvo rozhodnutím ze dne 14. května 2012, č. j. 317/2011-030-Z106/4, opětovně žádost účastníka o informace ze dne 10. října 2012 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítlo. Rozhodnutí ministerstvo odůvodnilo tím, že informacemi uvedenými v písm. b) žádosti nedisponuje a nemá ani povinnost jimi disponovat. K informacím požadovaným v písm. a) žádosti uvedlo zdůvodnění, že jde o obchodní tajemství společnosti České dráhy, a.s. K možnosti aplikace ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. uvedlo, že požadované informace nenaplnují jeho hypotézu, neboť jde o poskytovatele veřejné služby a nikoliv o informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků. K možnosti poměřovat princip ochrany veřejného zájmu proti principu ochrany zájmu soukromého (soukromý podnikatelský zájem společnosti České dráhy, a.s., na ochraně jejích obchodních informací) ministerstvo uvedlo, že toho v tomto případě není třeba, neboť informace o nakládání s veřejnými prostředky jsou veřejně dostupné a požadované informace se k použití veřejných prostředků nevztahují. Pro podporu tohoto

názoru odkázalo na obdobnou argumentaci v rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. března 2012, č. j. MV-21331-4/ODK-2012.

Žadatel v rozkladu, jímž napadá rozhodnutí ministerstva v plném rozsahu, uvádí, že argumentace ministerstva je v obou případech účelová a popírá účel a smysl jak samotného zákona, tak ústavně zaručeného práva na informace. Informace, které žádá, se přímo týkají hospodaření s veřejnými prostředky a plnění závazku veřejné služby v podobě veřejné dopravy dopravcem. Přestože v běžné podnikatelské činnosti mohou údaje o nákladech a výnosech představovat obchodní tajemství, výkaz nákladů a výnosů společnosti České dráhy, a.s., z přepravní činnosti vztážený na jednotlivé linky dálkové dopravy pro rok 2010, který jsou České dráhy, a.s., povinny podle čl. IV odst. 5 Smlouvy předkládat Ministerstvu dopravy vždy do 31. května následujícího roku (v případě vyžádaného výkazu za rok 2010 měla být tato povinnost splněna do 31. května 2011), představuje specifické informace nezbytné pro kontrolu efektivního využití prostředků ze státního rozpočtu, které České dráhy, a.s., čerpají na provoz své podnikatelské činnosti. Dle žadatele se na tento případ vztahuje ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Podle žadatele zde převažuje veřejný zájem na kontrole efektivnosti nakládání s veřejnými prostředky, a to i s přihlédnutím k současné hospodářské krizi, prohlubování státního dluhu a skutečnosti, že Smlouva byla uzavřena napřímo bez nabídkového řízení. Obsah a plnění Smlouvy musí být proto v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007, ze dne 23. října 2007, o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 (dále „Nařízení“) a podmínkami stanovenými v rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci C-280/00 Altmark Trans GmbH (dále „rozhodnutí Altmark“). To znamená, že výše kompenzace musí být stanovena transparentně takovým způsobem, aby nepředstavovala nepovolenou státní podporu. Žadatel uvádí, že při uzavření Smlouvy nebyly parametry pro výpočet kompenzace stanoveny objektivním a transparentním způsobem a ani nebyla zpracována analýza nákladů efektivního dopravce, tedy nebyly splněny podmínky Nařízení. Nařízení v čl. 7 Ministerstvu dopravy jako objednateli ukládá, aby každoročně zveřejňovalo informace, které umožní sledovat a posoudit výkon, kvalitu a rovněž financování veřejné dopravy. Ministerstvo publikované údaje omezovalo na celkovou sumu vyplacené kompenzace a počet vlakových km. Tento údaj je podle názoru žadatele pro naplnění požadavku transparentnosti a plnění Smlouvy a přiměřenosti kompenzace zcela nedostatečný a tedy v rozporu s Nařízením a rozhodnutím Altmark. Údaje standardně splňující charakteristiku obchodního tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku nemohou být jako obchodní tajemství chráněny v případě, že převažuje veřejný zájem na jejich uveřejnění z důvodu zachování transparentnosti hospodaření s veřejnými prostředky. Ministerstvo je tak i v souladu s Nařízením povinno požadované informace žadateli poskytnout.

Žadatel v rozkladu dále napadá též oprávněnost odmítnutí poskytnutí informací uvedených v žádosti pod bodem b). Argumentaci ministerstva, že takové informace nemá k dispozici, a proto je nemůže poskytnout, neboť by zpracováním odpovědi vytvářelo nové informace, na které se působnost zákona nevztahuje, považuje žadatel za účelovou a neopodstatněnou. Povinnost takové údaje mít vyplývá Ministerstvu dopravy z podstaty věci, respektive z jeho povinnosti řádným způsobem nakládat s veřejnými prostředky. Žadatel rovněž dovozuje, že ministerstvo musí z podstaty věci používat k přepočtu, resp. ke zprůměrování ztráty vzorec, jehož jednotlivé proměnné tvoří požadované informace. Podle názoru žadatele pouze tímto způsobem může ministerstvo průběžně sledovat, zda nejsou kompenzace využívány i pro linky, které by mohly být provozovány na komerční riziko bez nutnosti vynakládat na jejich provoz veřejné prostředky. V případě, že ministerstvo takové informace dosud v tomto či obdobném členění neeviduje, je podle žadatele namístě, aby takovou evidenci začalo vést a plnilo si tak své povinnosti. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 118/2002-37 žadatel rovněž dovozuje, že ministerstvo má povinnost informovat žadatele o všech skutečnostech, které má k dispozici, a tato povinnost v sobě implicitně zahrnuje i nutnost přípravy a zpracování takových informací do takové formy, která umožní žadateli získat právě jím požadované informace. To znamená nutnost

v odůvodněných případech takovou rámcovou informaci připravit vždy ad hoc pro účely dané žádosti v takové míře podrobnosti, aby byla informační povinnost splněna. Pro úplnost žadatel uvádí, že informace o rozsahu finančních prostředků poskytovaných z veřejných rozpočtů je věcí navýsost veřejnou, což ostatně podle jeho názoru potvrzuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na vše uvedené účastník v rozkladu žádá, aby ministr změnil napadené rozhodnutí tak, že požadované informace budou poskytnuty.

Rozkladová komise ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu po přezkoumání napadeného rozhodnutí a posouzení argumentace účastníka dospěla k níže uvedeným závěrům:

Rozkladová komise se nejprve zabývala důvodností v případě odmítnutí poskytnutí informací, které účastník požadoval **v bodě b) žádosti**, tj. *informace o výši výdajů Ministerstva dopravy na krytí kompenzační platby za provozování jednotlivých linek dálkové dopravy za rok 2010, a to v členění dle přílohy 9 smlouvy*. Tedy otázkou, zda je povinný subjekt povinen poskytnout informaci za situace, kdy takovou informací fyzicky nedisponuje.

Právní institut práva na informace v tomto směru obecně naráží na reálný stav, který nelze nijak kompenzovat. Žadatelem vyjádřená pravděpodobnost, že byly tyto informace na Ministerstvu dopravy v určitém okamžiku vytvořeny k výpočtu výsledných plateb, ještě neznámá, že jsou tyto informace archivovány, respektive že stále existují. Povinnost mít určité informace, případně takové informace při jejich absenci vytvořit, může stanovit konkrétní právní předpis nebo může vyplynout z podstaty věci. Tam, kde tedy prosté poskytnutí informace nevede k praktické informovanosti žadatele, je tedy příkladně na místě konstatovat povinnost vytvořit takovou informaci, která dodá poskytnuté informaci praktické smysluplnosti. Žadatel se v tomto směru domnívá, že rámec smysluplnosti poskytované informace zmíněný rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 9. prosince 2004, č. j. 7 A 118/2002-37, www.nssoud.cz, zahrnuje v tomto případě též základní kalkulaci k přepočtení výše ztráty na jednotlivé vykazované linky, přičemž požadované informace jsou proměnnými této kalkulace.

Podle rozkladové komise však míra detailu, respektive slovy Nejvyššího správního soudu rámcovosti v předmětném případě nedosahuje úrovně nákladů k jednotlivým linkám. V citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jímž žadatel argumentuje, šlo o zcela základní informace související s čerpáním veřejných prostředků, tj. o předmět a cenu díla – ty byly navíc přímo součástí obsahu smlouvy, o jejíž poskytnutí žalobce usiloval. V tomto případě však jdou požadované informace daleko za rámec základních dat o transakci s veřejnými prostředky a tak na ně požadavek na smysluplný informační rámec nelze bezprostředně vztáhnout.

Vzhledem k tomu, že ministerstvu nevyplývá v tomto případě povinnost vytvořit informace z právního předpisu ani z podstaty věci, bylo odmítnutí předmětné žádosti v této části důvodné.

Při posuzování otázky důvodnosti odmítnutí poskytnutí informací požadovaných **v bodě a) žádosti**, tj. *výkazu nákladů a výnosů z přepravní činnosti vztahený na jednotlivé linky dálkové dopravy za rok 2010, který byl dopravce povinen předložit Ministerstvu dopravy dle článku IV. odst. 5 smlouvy*, dospěla rozkladová komise k následujícímu vyhodnocení.

Ve své podstatě zde dochází ke kolizi dvou proti sobě stojících právních principů. Jde tedy o to, zda je v tomto konkrétním případě intenzivnější princip ochrany veřejného zájmu (tj. transparentnosti hospodaření s veřejnými financemi), nebo princip ochrany soukromého zájmu (tj. právo na restriktivní ochranu obchodního tajemství). Rozkladová komise se neztotožnila s názorem vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, tj. že není třeba zvažovat, zda v daném případě převažuje zájem veřejnosti na poskytování informací o vynakládání finančních prostředků z veřejných rozpočtů, nebo soukromý podnikatelský zájem společnosti České dráhy, a.s., na ochraně jejích obchodních informací, neboť informace o vynakládání předmětných veřejných prostředků jsou nyní již veřejně dostupné a požadované výkazy žádné informace o vynakládání

veřejných prostředků neobsahují. Jestliže je v tomto případě podporována z veřejných prostředků veřejná osobní doprava a tato kompenzace je kalkulována přímo na základě výkazů předkládaných dopravcem, nelze tvrdit, že tyto informace, z nichž se kompenzace přímo počítá, nemají žádný vztah k vynakládání veřejných prostředků. A contrario, pokud by požadované informace neměly vztah k užití veřejných prostředků, nemělo by s nimi ministerstvo důvod vůbec pracovat. Problematické je rovněž tvrzení, že proces podpory veřejné linkové dopravy je v tomto případě plně transparentní, tj. že informace o vynakládání předmětných veřejných prostředků jsou nyní veřejně dostupné, za situace, kdy jsou veřejnosti dostupné pouze obsah smlouvy a celková výše kompenzace s přepočtem na jednotku bez toho, aby byl znám důvod konkrétního výpočtu (jednotlivé parametry předložené příjemcem kompenzace). Zároveň je nepochybné, ostatně ani žadatel v tomto směru netvrdí nic jiného, že informace, které mohou ozřejmit veřejnosti způsob kalkulace konkrétní výše kompenzace, jsou obchodním tajemstvím dopravce. Nelze tedy bez dalšího jednoduše odmítnout poskytnutí informace s poukazem na to, že veřejnost má už beztak dost informací, avšak ani bez dalšího konstatovat neexistenci ochrany obchodního tajemství. Je tedy třeba oba zájmy proporcionálně zvážit.

V takovýchto případech soudy standardně využívají k řešení kolizí právních principů tzv. test proporcionality vycházející z rozhodovací praxe Ústavního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. října 1994, č. j. Pl. ÚS 4/94, publikovaný pod č. 214/1994 Sb.). Metodu proporcionálního hodnocení kolizních právních principů definuje Ústavní soud následovně:

Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl.

Druhým kritériem je kritérium potřebnosti, spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod.

Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. Porovnání závažnosti spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

V tomto případě stojí otázka vhodnosti na posouzení toho, zda může poskytnutí požadovaných informací zvýšit míru transparentnosti v procesu užití veřejných prostředků při podpoře veřejné linkové dopravy. Vzhledem k výše uvedenému, lze na tuto otázku odpovědět kladně, neboť požadované informace mají pro kalkulaci konkrétní výše kompenzace zásadní význam. (Pozn.: Pokud by tomu tak nebylo, ministerstvo by je po dopravci ani nepožadovalo a nemělo by důvod s nimi při kalkulaci kompenzace vůbec pracovat.)

Kritérium potřebnosti lze zde vztáhnout k otázce, zda existují jiné nástroje, jimiž by šlo zajistit vyšší míru transparentnosti, příp. veřejné kontroly nad mechanismem použití veřejných prostředků k podpoře veřejné osobní dopravy bez nutnosti zasahovat do soukromého zájmu dopravce na ochraně obchodního tajemství. Nabízí se zde sice jako možná nepřímá kontrola hospodaření s veřejnými prostředky ze strany Nejvyššího kontrolního úřadu (dále „NKÚ“). Avšak vzhledem k tomu, že se předmětnému problému NKÚ specificky nevěnuje a prostřednictvím jeho kontrolní činnosti tak není otázka veřejné kontroly v dané situaci specificky řešena, nelze ve vztahu k potřebnosti zásahu do obchodního tajemství dopravce považovat kontrolní činnost NKÚ za adekvátní alternativu. Vzhledem k uvedenému se zde jeví ad hoc upřednostnění práva na informace před ochranou obchodního tajemství nejen jako vhodné, ale i jako potřebné.

Poslední kritérium poměrnosti je nejproblematictější momentem testu proporcionality obecně. Test poměrnosti je nutno chápat vždy ad hoc a jeho závěry v konkrétním případě nelze zobecňovat. V tomto případě zde hrají rozhodnou roli následující skutečnosti. Předně jde o to, že co je označeno jako „soukromý podnikatelský zájem společnosti České dráhy, a.s., na ochraně jejích obchodních informací“, není zřejmě zcela zájmem soukromým. Skutečnost, že jsou České dráhy, a.s., subjektem soukromého práva a vyvíjejí podnikatelskou činnost, ještě neznamená, že je možno

na tuto společnost pohlížet jako na prostého soukromého podnikatele. K charakteru společnosti České dráhy, a.s., se ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. září 2011, č. j. 9 As 48/2011-129, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud zde na základě různých kritérií dovedl veřejnoprávní charakter tohoto dopravce s tím, že u něj konstatoval obecnou informační povinnost jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb.

Charakter společnosti České dráhy, a.s., resp. charakter činností, které vykonává, tedy v předmětném případě velmi oslabuje relevanci principu ochrany soukromého zájmu na ochraně obchodního tajemství. Naopak princip ochrany veřejného zájmu není oslaben na základě toho, jaký subjekt jej hájí. V tomto případě na intenzitu veřejného zájmu o transparentnost hospodaření s veřejnými prostředky tedy nemá žádný vliv ani fakt, že se o tento zájem opírá podnikatelský subjekt (žadatel), jenž může být potenciálním konkurentem subjektu, jehož obchodní tajemství je předmětem sporu.

Součástí testu poměrnosti je i to, zda je zásah do daného právního principu minimální, příp. zda bylo využito všech rozumně dostupných prostředků k tomu, aby tento zásah nevybočil z mezí nutného minima. V konkrétním případě minimalizace zásahu do práva na ochranu obchodního tajemství je dána skutečností, že okruh požadovaných informací se překrývá s okruhem veřejného zájmu. Žadatel totiž omezil svoji žádost pouze na informace, které se přímo dotýkají výpočtu konkrétní kompenzace, a tyto informace jsou jednoduše oddělitelné od dat týkajících se aspektů hospodaření společnosti České dráhy, a.s.

Povinnost ministerstva poskytnout žadateli informace požadované v bodě a) žádosti tak prochází testem proporcionality a ministerstvo nemá právní ani faktický důvod poskytnutí těchto informací odpírat. Zásah do práva na ochranu obchodního tajemství společnosti České dráhy, a.s., je totiž v tomto případě vyvážen veřejným zájmem a nelze ho považovat za protiprávní.

Rozkladová komise proto konstatovala, že nezbyvá nic jiného, než navrhnout ministru dopravy, aby napadené rozhodnutí ministerstva zrušil a správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, vrátil věc žádosti o informace k novému projednání.

Rozkladová komise rovněž navrhla ministru dopravy, aby ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu k vrácené věci žádosti účastníka k novému projednání zavázal správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, tímto právním názorem: Ministerstvo dopravy jako povinný subjekt poskytne žadateli informace uvedené v bodu a) jeho žádosti ze dne 10. října 2011. O žádosti ve zbytku rozhodne podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu, že povinný subjekt těmito informacemi nedisponuje.

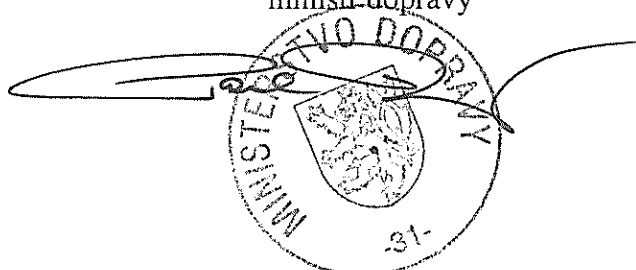
Na základě výše uvedených skutečností ministr dopravy souhlasil s návrhem rozkladové komise a rozhodl o rozkladu účastníka tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Podle § 91 odst. 1, ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu, proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále podat rozklad.

V Praze dne 26. 11. 2012

Mgr. Pavel Dobeš
ministr. dopravy

Rozdělovník:

Zástupce účastníka řízení - společnosti RegioJet, a. s.:

Mgr. Markéta Jančurová, advokátka, se sídlem nám. Svobody 86/17, 602 00 Brno **(DS)**

Na vědomí

- Ministerstvo dopravy, odbor bezpečnostní - zde

Spis

Ověřovací doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Ověřuji pod pořadovým číslem **42257731-34896-121214100433**, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické, skládající se z 7 listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zjišťovací prvek: **bez zjišťovacího prvku**

Ověřující osoba: **Marcela Vlasáková**

Vystavil: **Ministerstvo dopravy**

V Praze dne 14.12.2012

42257731-34896-121214100433